

בית רדלי בלט בסיקול החד של הדרך, מעבר לביתנו. [...] בבית זה התגורר רוח-רפאים מרושע. הבריות אמרו כי הוא חי וקיים. אך אני וג'ם לא ראינוהו מעולם. כן סיפרו, כי הוא יוצא בלילות אפלים ומציץ בחלונות. קפאו אזליאות פקרה באחת הגינות, משמע שקפאו משום שהוא נשף עליהן. כל הפשעים הקטנים שנעשו בסתר במיקום – מעשי-ידיו היו. בשעתו הפילו אימה על העיר אירועי-לילה מחרידים שבאו בזה אחר זה: תרנגולות וחיות-בית נמצאו קטועות אברים; אף-על-פי שהפושע היה אדי המטורף, שלאחר-מכן טיבע עצמו במערבולת בארץ, עדיין תלו הבריות עיניהם בבית רדלי ומיאנו להניח לחשדות הראשונים. בלילה לא היה כושי מהלך בסמוך לבית רדלי, אלא עובר למדרכה שממולו ושורק בלכתו. חצר בית-הספר של מיקום גבלה בירכתי חצרם של רדלי. עצי-הפיקאן שבחצר-הלול של רדלי השירו את פריים לחצר בית-הספר, אך הילדים לא נגסו באגוזים: אגוזי רדלי נושאים מוות. כדור פייספול שהועף לחצר רדלי הוחזק אבוד ואיש לא עירער על כך.

[...]

לפי האגדה הרונחת התחבר רדלי הצעיר בבערותו עם אחדים מבני קאנינגהם מאולד סרום. שבט מסועף ושופע פורענות ששכן בחלק הצפוני של המחוז. ומכל מה שראתה מיקום מימיה היתה חבורה זו קרובה ביותר לכנופיה. מעשיהם הרעים מועטים היו, אלא שדי היה בהם לשמש נושא לשיחות בעיר ולהיות מוקעים בפומבי מעל שלוש במות: משתרכים היו ליד המספרה; נוסעים באוטובוס לאבוטסויל בראשון בשבת והולכים שם לקולנוע; מבקרים בנשפי-הריקודים במאורת-ההימורים שלחוף הנהר; מנסים היו ליצר ויסקי בסתר. איש מבני מיקום לא הרהיב עוז לומר למר רדלי כי הבן שלו נקלע לחבורה רעה.

לילה אחד, כשנתפסו הבחורים לרוממות-רוח יתירה, נסעו בהילוך אחורי סביב הכיכר במכונית קטנה שקנו במשיכה, התנגדו למאסרם על-ידי השמש הנתיק של בית-הדין במיקום, מר קונר, ולבסוף נעלוהו בבית-השימוש של בית-הדין. העיר החליטה שיש לעשות מעשה; מר קונר הודיע שהוא מכיר את כל הבחורים כולם, וגמור עמו כי הפעם לא יימלטו מענשם. הם הובאו לפני שופט-נוער והואשמו בהתנהגות פרועה, בהפרעת הסדר, בתקיפה ובהכאה ובניבול-פה במעמדה של אשה. השופט שאל את מר קונר מדוע צירף את סעיף-האישום האחרון. מר קונר השיב, כי כה קולניות היו קללותיהם עד שאין ספק כי כל גברת במיקום שמעה אותן. השופט החליט לשלוח את הבחורים אל בית-הספר לעבריינים של המדינה, אשר לפעמים נשלחו אליו נערים רק כדי לספק להם מזון וקורת-גג; המוסד לא היה בית-סוהר, ולא היתה פשהיה בו כל פחיתות-כבוד. אולם מר רדלי היה סבור כי יש בכך משום בזיון. על-כן אמר, שאם יפטור השופט את ארתור, ידאג

שלא יוסיף בנו להטריד את הציבור. כיון שהשופט ידע כי דברו של מר רדלי נאמן כשבועתו, פטר בחפץ-לב את הבחור.

שאר הבחורים שהו בבית-הספר של העבריינים וזכו למיטב החינוך התיכון שבמדינה. אחד מהם אף הצליח לסיים את בית-הספר להנדסה באוֹפֶרְן. ואילו דלתות ביתו של מר רדלי היו עתה סגורות כל ימי השבוע, לרבות ראשון בשבת, ובנו ארתור לא נראה בחוץ חמש-עשרה שנה.

אלא שהגיע יום, ובקושי זוכרו ג'ם, בו נשמע שוב שמעו של בו רדלי ואחדים אף ראוהו, אך לא ג'ם עצמו. הוא אומר, כי אטיקוס לא הרבה לדבר על בית רדלי. כששאל אותו ג'ם עליהם, היתה תשובתו היחידה של האב כי יעסוק בעניניו שלו ויניח לרדלי לעסוק בשלהם, שכן זו זכותם. אך כשאירע אותו ענין, סיפר ג'ם, הניד אטיקוס בראשו ואמר "המ-מ-מ."

את רוב ידיעותיו קיבל ג'ם מפי מיס סטפאני קראפורד. שכנה בעלת מענה-לשון, שאמרה כי כל הענין ידוע לה. לדברי מיס סטפאני היה בו יושב בטרקלין וגוזר קטעים מתוך "דה מיקום טריביון", כדי להדביקם בספר-ההדבקות שלו. אביו נכנס לחדר וכשעבר על-פניו, נעץ בו את המספרים ברגלו, חילצם, ניגב אותם במכנסיו והמשיך במלאכתו.

הגברת רדלי מיהרה החוצה צורחת כי ארתור רוצח את כל בני-הבית. אך כשהגיע השריף מצא את בו יושב בטרקלין וגוזר מתוך ה"סריביון". בן שלושים ושלוש היה אז.

מיס סטפאני סיפרה, כי האב אמר שאין בן משפחת רדלי נכנס לבית חולי-רוח, לאחר שהסבירו לו כי פרק-זמן בטוסקאלוזה עשוי להועיל לבו. בו לא היה מטורף אלא גרוי ומתוח יתר על המידה לפעמים. מר רדלי קיבל דעתם שראוי לכלוא את בו, אך תבע כי לא יואשם בנו בשום דבר: אין הוא פושע. לבו של השריף לא מלאו לכלוא את בו יחד עם כושים, ועל-כן פלאו במרתף בית-הדין.

ענין שיבתו של בו מהמרתף אל ביתו מעורפל היה בזכרונו של ג'ם. מיס סטפאני קראפורד סיפרה, כי כמה מחברי מועצת העיר אמרו למר רדלי, שאם לא יחזיר את הבחור לביתו, ירקיב בטחב וימות. מלבד זאת, אין בו יכול לחיות לנצח על חשבון הציבור.

אין איש יודע באילו דרכים של הטלת-אימה בחר מר רדלי כדי להעלים את בו מעיני הבריות, אך ג'ם שיער כי אביו ככלו למיטה ברוב שעות היום. אטיקוס אמר שאין הדבר כן, ולא זו הדרך, שכן קיימות דרכים אחרות להפוך אדם לרוח-רפאים.